

MEGEMLEKEZÉSEK

A Magyar Kodály Társaság vezetősége és tagsága nevében szomorú szívvel búcsúzunk, és emlékezünk, hallottainkról

Lukács Ervin

Kossuth-díjas karnagy, kiváló művész, a Magyar Állami Operaház örökös tagja, a Magyar Állami Hangversenyzenekar zeneigazgatója, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Karmesterképző tanszakának tanára, 83 éves korában 2011. február 18-án, elhunyt.

Drága Tanár Úr!

Igaz, már több mint egy évtizede annak, hogy személyesen találkozhattunk, mégis friss és eleven bennem minden emlék!

Szerdán és pénteken délutánonként a karmesterképzős vezénylés órákon valahogy minden megszűnt, csak a zene létezett!

Számunkra, karmester hallgatóknak soha addig nem tapasztalt szférákat tárt fel!

Ezek az évek olyan meghatározóak voltak, hogy szinte nincs nap, amikor ne gondolnék a Tanár Úrra!...

Köszönjük a szigort, mely a fejlődésünket segítette és azt a csodát, amit örökre lelkiünkben őrzünk!

Őszinte szeretettel

Somos Csaba

Straky Tibor

Straky Tibor, a debreceni Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskola volt igazgatója, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola debreceni tagozatának docense, zongoraművész és zenekritikus, Debrecen város Pro Urbe-díjának kitüntetettje életének 85. évében, április 5-én csendesen elhunyt.

Nyolcvanadik születésnapját még együtt ünnepeltük a Kodály-teremben. Ő is odaiült a zongorához. A bölcsesség hangjai szólaltak meg ujjai nyomán. Majd fölállt és megköszönve a tapsot, a jókívánásokat, ezt mondta pályafutásáról: „úgy érzem, nem csináltam én semmi különösöt. Teljesítettem a feladatokat, amelyek elé engem az élet állított. Tettem a dolgomat.”

Ezzel a visszafogott, mégis meghatározó jelenléttel szolgálta a Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskola ügyét három évtizeden keresztül. Ebből több mint két évtizedet első számú vezetőként. Olyan vezetőként, aki pontosan tudta, hogy mi az igazgató és mi a tanárok feladata, felelőssége egy iskola arculatának formálásában. Nem voltak hatalmi törekvései és soha nem akart mindenkinél többnek látszani. Kiszámíthatóságra és kiegyensúlyozottságra törekedett, ami azokban az időkben sem volt könnyen megvalósítható. „Pályafutásom legjobb igazgatója volt. Hagyott dolgozni bennünket”- emlékezett rá egyik volt kollegánk. S ha mégis bele kellett avatkoznia valamibe, elsősorban a meggyőzés erejével igyekezett hatni. Utasításokat nem szívesen adott. Hangját szinte soha meg nem emelte. Megtehetette.

A művésztanárrá lett egykori Eötvös-kollégista Straky Tibort nagy műveltsége, széles látóköre és nyelvtudása alkalmassá tette az iskolai kereteket jóval meghaladó feladatok ellátására is. Zenekritikákat, zenei tárgyú tanulmányokat és könyveket is írt. Publikációinak számbavétele, feldolgozása külön tanulmány tárgya lehetne. Mindezekhez – saját tehetségén kívül – kettős energiaforrással rendelkezett: a család és a zene. Feleségével, Edit Nénivel hűségesen látogatták a hangversenyeket. Kítörőhetetlen emlékünk marad, ahogyan ők ketten a Bartók-terembe barátságosan mosolyogva, időről-időre megérkeztek. Természetesen a színpadi létet is jól ismerte. Gyakran szerepelt egyénileg és kamaramuzsikusként is, „bizonyítani igyekeztén, hogy nem csak írni tudunk a zenéről” – ahogyan azt egykori vezetőtársa, Szatmári Endre könyvének előszavában megfogalmazta.

Az intézményvezetés fáradalmait, időnkénti gyötrelmeit jól ellensúlyozták tanítványai, akik általában mosolyogva jöttek ki irodájából, vagy a tanteremből (évekig tanított a zeneművészeti főiskolán is). Ott Tanár Úr volt és nem igazgató, aki végtelen kedvességével, jó humorával, mindenképp fölényes tudásával és lelkiismeretességével tette értékké a vele való találkozásokat. „Tekintélye volt mindenki előtt. Nagyon szerettük. Méltón képviselte és vezette az iskolát” – írta róla egyik tanítványa, Laskay Edit.

Értékes szakmai és közéleti tevékenységét, életművét több kitüntetéssel is elismerték, melyek közül számára minden bizonnyal a városunktól kapott Csokonai-díj és a Pro Urbe kitüntetés volt a legkedvesebb. Munkásságára emlékezve méltán nevezhetjük Straky-korszaknak az iskola élén eltöltött több mint két évtizedet.

Nyugodjék békében!

Molnár Zsolt